

Mama

Nelu Preda

O văd și-acum cu șorțu-n brâu, o tânără mămică,
Era, iar eu un prunc zglobiu, ce nu știam de frică.
Spăla la rufe molcom și atunci când s-odihnea,
Îmi da să sug eu lacom, iar fața ei zâmbea.
Bucătăria-i strălucea, de curățenie,
Credința ei îi aducea, har de sfințenie !
Ea m-a învățat să buchisesc, cu slova și cuvântul,
I s-a părut lucru firesc, să-mi ceară legământul,
Să fie cartea lucru sfânt, în viața mea de-atunci,
Și m-am ținut de legământ și-am învățat pe brânci !
Mâncare bună ca a ei, aiurea n-am mâncat,
Iar florile-i de brebenei, din geam i le-am visat !
Tot ea m-a dus de mână, în prima zi la școală,
Și-atunci mi-a zis băiete, cu vocea ei domoală :
Să fii ambițios, să nu mă faci de-ocară,
Încât am studiat din zori până în seară.
Trecură ani la rând, plecai în cătănie,
Cine-a venit plângând, cu bunătați o mie?
Tot mama, draga mama, căci cine să o știe,
Când luai la facultate, cu câtă bucurie,
Mi-a cumpărat de toate, fără vreo datorie !
Mi-a spus atunci, băiete, cu glasul-i cumpătat :
De-armată și de moarte, nu poți să fii scăpat !
Tu cată să fii falnic și să-ți faci datoria,
Căci Dumnezeu e darnic și îți va da simbria !
Trecură astfel anii, copilul de-altă dată,
Care sugea la sânii, ajunse și el tată !
Cu mare bucurie, ne-ntâmpina pe toți,
Pe mine și soție și pe ai ei nepoți !
Anii i-au pus la tample, corole argintii,
Și-o-ndemnă să-și contemple, toți anii timpurii.
Aievea ne revede, pe când eram copii,
Cu ochi-i ofiliți, de bătrâneți târzii.
S-a stins precum a fost, în zori de dimineață,
Discret, în zi de post, cu zâmbetul pe față.
Mămico tu cu șoapte, din verde paradis,
Mă vizitează-n noapte, te rog, apari în vis !
Să fiu ca altă dată, copilu-ți răsfățat,
Cu mâna-ți fără pată, în părul meu roșcat !